

Venüs'ün Yıldızı

Aslı Duru ÜNAL

Özel Yetenek Geliştirme-2

Trabzon Faruk Başaran Bilim ve Sanat Merkezi adına,

Kurum Müdürü Selçuk İSLAMOĞLU

www.trabzonbilsem.meb.k12.tr

Venus'un Yıldızı

Trabzon Faruk Başaran Bilim ve Sanat Merkezi adına
Kurum Müdürü Selçuk İSLAMOĞLU

Kapak Tasarımı

Berra KASIM

Sayfa Düzeni

Ali ÜNAL

Editör

Semih HASANÇEBİ

1. Basım, Aralık 2024

ISBN

978-625-5993-21-2

Yayınevi

Ak Oruçoğlu Yayınları
Kitap Basım, Yayın ve Tanıtım Hizmetleri
Büyük Sanayi Cad., Elif Sok., No 7/197,
İskitler, Altındağ/ANKARA
+905326220774
www.akorucoglu.com

VENÜS'ÜN YILDIZI

1.BÖLÜM

Yıldızlar gökyüzünde asılı kaldıklarında değil kayınca değerli olurlar. İnsanlar da böyledir. Her sabah uyandıığında gördüğün birinin değerini sadece onu kaybedince anlarsın.

Venüs, siyah saçları omuzlarında biten, annesi gibi ela gözlere sahip, 17 yaşında, çocuk ruhlu, kendini bildi bileli sadece annesi Pınar'a ve babası Ali'ye sahip olan bir kızdı. Yıldızların her gece birer inci tanesi gibi parıldadıkları Leylek Adası'nda yaşıyordu. Turkuaz ve köpüklü dalgalar yedi yirmi dört adanın kıyılarına vuruyor, göç eden leylekler uzun ağaçlara konup şarkılarını söylüyorlardı. Altın sarısı mısır başakları her mevsim toprağın boğuculuğundan kurtulurcasına çıkıyordu. İnsanlar kendi içlerinde mutlu bir yaşam sürüyorlardı. Adanın gelenekleri vardı. Yıldız şenliği de bunlardan bir tanesiydi. Ada halkı atalarının onlara bıraktığı bu güzel adayı yılda bir

düzenlenen bu şenlikte kutluyorlardı. Venüs bu şenlikten hoşlanmıyordu. Tüm akrabalar eve toplanıyor ve Venüs, onların saçma sapan sorularına cevap vermek zorunda kalıyordu. Bu yüzden genelde şenlikte adanın meydanına gider ve çeşit çeşit yiyecek satan esnaflardan atıştırmalık alırdı.

Yıldız festivali Venüs'ün doğum gününe denk geliyordu. Yıldız festivalinin olduğu günün sabahı Venüs zaten çok güzel bir gün geçirmeyeceğini düşündüğü için uyansa da yatağından çıkmadı. Sonunda yatağından çıktığında annesini ve babasını evde göremedi. Zaten tek çocuk olduğu için evde yalnızdı. Mutfağa gidip bir şeyler yedi. Şenlik için lacivert bir elbise giydi. Elbise annesinden kalmaydı. Venüs çok ısrar edince annesi ona ödünç vermişti. Dışarı çıktı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Evleri kumsala yakındı. Koşarak kumsala gitti, etrafa bakındı ama ebeveynleri burada da yoktu. Adanın meydanına doğru yürümeye başladı. Annesi meydanın girişinde Derya'ya ürünleri yerleştirmede yardım ediyordu. Derya, annesinin en yakın arkadaşıydı ama her zaman Venüs'e çok samimi davrandığı için Venüs ona hiç teyze diye hitap etmemişti. Derya'nın kızı Eda da Venüs'ün çocukluk arkadaşıydı. Venüs doğumları arasında birkaç ay olmasına rağmen küçükken hep ikiz olduklarını hayal ederdi.

Eda'yı da orada görünce keyfi yerine gelen Venüs, arkadaşının koluna girdi ve tezgâhlarını açan pazarcıları izleye izleye yürümeye başladılar. "Annenin işleri nasıl gidiyor" diye sordu Venüs. Eda başını sallayıp "İdare eder" diye geçitirse de Venüs işlerin çok iyi olmadığını biliyordu. Elinden geldiğince Eda'nın annesine yardım etmeye çalışıyorlardı fakat yeterli olmuyordu. Eda'nın babası da hasta olduğu için işler iyice kötüleşmişti. İki arkadaş koskoca pazarın neredeyse sonuna gelmişlerdi. Yakında şenlik başlayacaktı. Koşar adımlarla geri döndüler. Neyse ki şenlik başlamadan annelerini bulabildiler, ikisi de derin bir oh çekti. Nihayet şenlik başlamıştı. İnsanlar pazarda dolaşiyor, aldıkları atıştırmalıkları pazarın önünde yiyip sohbet ediyorlardı. Akşamın ilerleyen saatlerinde annesi Venüs'ün yanına gelip eve akrabalarının geldiğini, isterse eve gelebileceğini söyledi. Venüs de hemen ret cevabı verince annesi diretmeden uzaklaştı.

Pazarda çok insan vardı. İnsanlar koşar adımlarla yürüdükleri için iyice karışıklık oluyordu. Venüs bir an arkadaşından geride kaldığını fark etti. Kaybolmamak için koşarak Eda'nın yanına giderken bir anda kendini yerde buldu, sert bir duvara toslamış gibi oldu. Çarptığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken gözleri bir karanlığa gömüldü.

Venüs uyandığında evde koltukta yattığını ve tüm sevdiği insanların ona endişeli bir şekilde baktığını gördü. Kendine gelir gibi oldu. Başında bekleyen tüm insanlara teşekkür etti, odasına geçti. Pencereden dışarıya baktığında havanın tamamen kararmış olduğunu fark etti. Gökyüzünde gözükten tek şey irili ufaklı yıldızlardı. Çabucak yatağına geçti. Venüs, beyninde bir sarsıntı olmamasını dilerken içeriden gelen seslerle annesinin gelenleri uğurladığını anladı. Biraz sonra annesi yanına geldi. Venüs hemen kendine ne olduğunu sordu. Annesinin anlattıklarına göre, Venüs koşarken bir adama çarpmış ve bayılmıştı. O sırada Venüs babasının yanlarında olmadığı fark etti ve annesine babasını sordu. Annesi babasının dışarda arkadaşları ile sohbet ettiğini, birazdan geleceğini söyleyince Venüs artık uykuya dalabileceğine emin oldu. Annesi ile biraz daha sohbet ettiler ve sonra annesi uyuması için Venüs'ün yanından ayrıldı. Venüs yalnız kaldığında hemen uyuyamadı. Çarptığı adam babasına çok benziyordu. Venüs düşerken adam aniden onu görmüş ve gözleri iyice açılmıştı. Venüs bu görüntüyü hayal meyal hatırlasa da çarptığı kişinin kim olduğunu merak etmeden duramıyordu. "Neyse, yarın öğrenirim" diye düşünen Venüs en sonunda başını yastığına koydu.

Venüs'ün aniden gözleri aralandı.

Dışarıdan bağırış sesleri geliyordu. Venüs tekrar uyumaya çalışsa da sesler giderek artıyordu ayrıca adada bu saatte her yer sessiz olurdu. Bu kadar ses çıkması için olağanüstü bir durum olmalıydı. Bunları düşünen Venüs yatağından dışarı çıktı, giriş kapısını araladı. Dışarıda bir insan topluluğu sahilin kenarında durmuş bağırarak bir şeyler konuşuyorlardı. Venüs dikkatle bakınca annesinin de orada olduğunu görünce terlikleri ile yavaşça oraya doğru yaklaşmaya başladı. Annesine ne olduğunu sorduğunda babasının ortalıkta olmadığını ayrıca sahilden bir sandalın eksilmiş olduğunu anladı ve içini bir korku sardı. Saatlerce babasını aradılar ama ne bir iz ne de başka bir şey vardı. Adanın güvenlikleri de olaya el attıklarında hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Venüs ve annesi iyice endişelenmişlerdi. Sabah olduğunda adanın başkanı üç kişiyi Venüs'ün babasını bulmak için adadan göndermeye karar vermişti bile.

2.BÖLÜM

Venüs ve annesi Ali'yi bulmak için gönderilen üç adamı günlerce beklediler. Ne gelen ne de giden vardı. Bir sabah Venüs yatağında üzgün üzgün oturuyordu. O sırada neden hiçbir şey yapmadan oturduğunu düşündü